

SPOROČILO MEDIJEM 2

V Ljubljani, 1. marca 2018

Od srede, 14., do srede, 21. marca 2018

20. Festival dokumentarnega filma – FDF

www.fdf.si

- festivalski program
- spremljevalne prireditve
- mednarodna žirija
- gosti festivala

Festivalski program

tekmovalni sklop

Debatni krožek

Atelier de conversation
Conversation Studio

Režija **Bernhard Braunstein**

Francija, Avstrija/France, Austria, 2017; 73' DCP

Prodaja/Sales: SixPack Film; office@sixpackfilm.com

»Debatni krožek« poteka v javni knjižnici znamenitega pariškega kulturnega centra Georges-a Pompidouja. Knjižnica je edinstvena, v njej ni pristopnin ali članskih izkaznic, identiteta ljudi ni pomembna. Tam se vsak teden srečujejo ljudje vseh narodnosti, ras in veroizpovedi, s

ciljem, da bi se naučili francoščine. Begunci z vojnih območij in študentje so pomešani z zdravniki, poslovneži in sodniki, vsi so bodisi začasni rezidenti bodisi begunci, ki bi radi ostali v Franciji. V živahni razpravi – vsi so posedeni v polkrog –, ki se največkrat dotika perečih aktualnih tematik, sodelujejo ljudje iz Iraka, Kurdistana, Afganistana, Turčije, Egipta, Italije, Japonske, ZDA, Sirije, Brazilije, Kitajske, Bolivije, Kolumbije itd.

»Mislim, da je vsaka tema nekako politična. Živimo v svetu, v katerem vseskozi nekje vihra kakšna kriza, kar je malce zastrašujoče, zato se mi zdelo pomembno to osvetliti, še zlasti z ljudmi različnih stališč. To je najbolj zanimivo – ne obstaja samo eno mišljenje, veliko jih je. Ljudje se lahko sestajajo in prisluhnejo drugačnemu mnenju ter se poskušajo med seboj razumeti, ne da bi zaradi svojega stališča takoj sprožili spor.« (Bernhard Braunstein)

Bernhard Braunstein – filmografija

Kopfbahnhof (2004); Reisen im eigenen Zimmer: Travels in his own room (2006); Pharao Bipolar (2008); Austro American Youth (2017)

19. 3. ob 17.00, Kinodvor

20. 3. ob 19.00, Kosovelova dvorana

Mrtvi narod

Tara moarta

The Dead Nation

Režija **Radu Jude**

Romunija/Romania, 2017; 83' DCP

Prodaja/Sales: Taskovski Films; festivals@taskovskifilms.com

Dokumentarec o vlogi romunskega ljudstva v vsesplošnem preganjanju Judov od sredine tridesetih let do konca druge svetovne vojne. Radu Jude, prvak novega romunskega filma, avtor filmov *Bravo!* in *Ranjena srca*, s katerima je obdeloval romunsko polpreteklo zgodovino, svoj prvi dokumentarec ilustrira s črno-belimi fotografiji, potreti preprostih ljudi s podeželja. Glas pripovedovalca bere dnevniške zapise romunskega Juda, zdravnika, ki je natančno popisoval sprva spontano, nato pa vse bolj sistematično nasilje nad judovskim ljudstvom in uklanjanje najprej nacističnemu, po vojni pa sovjetskemu režimu. Historografsko verodostojnost dodatno podkrepijo arhivski posnetki govorov verskih in političnih voditeljev, ki so se slepo uklanjali agresorjem in ideološkimi somišljenikom. Dokument zamolčane zgodovine romunskega naroda, ki vse do danes ostaja tabu tema.

»To je moj najbolj očitno politični in filozofski film. Političen je, ker se dotika teme, ki se je običajno v družbi ne lotevamo: antisemitizma in masovnih pobojev judovske populacije med vojno, še zlasti na vzhodni fronti. Do zadnjih let so Romuni zanje krivili Nemce; navkljub trditvam številnih zgodovinarjev o odgovornosti Romunije pri holokavstu se stvari v kolektivni zavesti naroda niso spremenile. Gre tudi za filozofski film, posebne vrste najdene posnetke, ki skušajo orisati omejitve in težave vizualne predstavitve realnosti, še zlasti zgodovine.« (Radu Jude)

Radu Jude – filmografija (izbor/selection)

Najsrečnejše dekle na svetu (Cea mai fericită fată din lume, 2009); *Bravo!* (Aferim!. 2015); *Ranjena srca* (Inimi cicatrizate; 2016)

18. 3. ob 21.00, Kosovelova dvorana

21. 3. ob 17.00, Kosovelova dvorana

O očetih in sinovih

Of Fathers and Sons

Režija **Talal Derki**

Nemčija, Sirija, Libanon/Germany, Syria, Lebanon, 2017; 98' DCP

Prodaja/Sales: Outlook Filmsales; festival@outlookfilms.com

Dokumentarec o indoktriniranju najmlajših za džihad, ki ga je režiser posnel pod krinko filmskega poročevalca in simpatizerja Islamske države. Po letih bivanja v Berlinu, ko je med drugim posnel večkrat nagrajeni film *Vrnitev v Homs* (2013), se je odločil in se vrnil v domače okolje na severu Sirije; tam je pristopil k Abuju Osami, očetu osmih otrok in pripadniku fronte al-Nusra, izpostave al-Kaide v Siriji, ki mu je dovolil snemati v družinskem okolju. In to okolje je strašljivo; njegovi sinovi so indoktrinirani od ranega otroštva, Abu Osama z navdušenjem pripoveduje, kako jih je poimenoval po herojih džihada, zelo kmalu pa pride čas, ko so »najstarejši« vključeni v al-Kaidin vadbeni kamp. Srhljiv portret ljubečega družinskega očeta in ekstremista, ki npr. z oostrostrelsko puško strelja na civiliste.

»Moj namen je bil osredotočiti se na razmerje med očeti in sinovi, kako se ti lahko zoperstavijo pranju možganov. Čeravno od njih pričakujejo, da se bodo zgodaj začeli uriti za vojno, so to še vedno otroci. Upreti se morajo impulzu, da bi ostali otroci. Kljub otroštvu so izpostavljeni vojaškemu urjenju in to je žalostna plat dokumentarca.« (Talal Derki)

Talal Derki – filmografija

The Return to Homs (2013)

15. 3. ob 21.15, Kosovelova dvorana

19. 3. ob 17.00, Kosovelova dvorana

Tujec v paradizu

Stranger in Paradise

Režija **Guido Hendriks**

Nizozemska/The Netherlands, 2016; 77' DCP

Prodaja/Sales: Some Shorts; info@someshorts.com

Presenetljivo izoblikovan in obenem igriv dokumentarec, ki aktualno evropsko priseljsko politiko popelje v polje političnega teatra. Film v treh poglavjih in epilogu predstavi uradnika, ki nekje na evropskem jugu – »vratih raja« – sprejema migrante z vsega sveta, od Pakistana, Indije in Afganistana do Somalije, Malija in Slonokoščene obale. V prvem poglavju jih pričaka z značilno desničarsko retoriko; migrante prikazuje kot strošek za Evropsko unijo,

sporoča jim, da jih »nočemo v svojih vrstah«. Nato drugo skupino sprejme kot liberalni aktivist, jim ponuja roko, v prepričanju, da bodo z delom v EU lahko udeleženi pri gradnji nove, strpnejše Evrope. V tretjem delu tujcem razloži pravila igre evropske migrantske politike, nariše jim pogoje za pridobitev dovoljenja za bivanje in jih seznanja z dejstvom, da bo večina prošelj zavrnjenih.

»O temi obstaja veliko filmov, vendar niso samorefleksivni. Prizadevajo si upodobiti trpljenje migrantov in to je to. Fokus sem želel sam usmeriti na svojo vlogo filmskega ustvarjalca, kakšen je moj namen, od katerih gospodarskih struktur je odvisen moj film. Zadnji prizor posebej povezanost med filmskim ustvarjalcem in njegovo temo. Med raziskovanjem smo izkusili različne stvari, ki smo jih v tem prizoru upodobili.« (Guido Hendriks)

Guido Hendriks – filmografija

Day is Done (2010); Studyfactory (2013); I Escort (2013); Onder Ons (2014)

14. 3. ob 17.45, Kinodvor

19. 3. ob 19.00, Kosovelova dvorana

Zahodno od reke Jordan

West of the Jordan River

Režija **Amos Gitai**

Francija, Izrael/France, Israel, 2017; 84' DCP

Prodaja/Sales: Doc & Film; t.lionel@docandfilm.com

Amos Gitai se je po več kot tridesetih letih s kamero vrnil na Zahodni breg, kjer je leta 1982 že posnel kontroverzni dokumentarec *Field Diary*. Vmes se je podoba Izraela in zasedenih območij korenito spremenila, avtorja pa danes – po umoru Jicaka Rabina leta 1995 in po smrti Jaserja Arafata – zanima predvsem to, ali so se Palestinci in Izraelci še sposobni spraviti in živeti v miru. Rezultati njegove »raziskave« so presenetljivo optimistični, tudi zato ker se pogovarja z lokalnimi prebivalci z obeh strani, ki trdijo, da politikom in skrajnejšem na obeh straneh mir ni v interesu. Bolj skeptični so seveda politični analitiki in liberalni lokalni novinarji.

»Film je dnevnik, film ceste. Umor Rabina je uničil vsakršno možnost za neko civilizacijo – vse je bilo razpršeno – zato se sedaj oziramo za drobci. Vsak projekt, vključno z razstavo in knjigo, predstavlja pogled na posledice tega atentata skozi drugačen medij.« (Amos Gitai)

Amos Gitai – filmografija (izbor/selection)

Field Diary (1982); Brand New Day (1988); Wadi 1981-1991 (1992); The Neo-Fascist Trilogy (1994); News from Home/News from House (2006); Zadnji dan Jicaka Rabina (Rabin, the Last Day, 2015)

14. 3. ob 17.00, Kosovelova dvorana

20. 3. ob 17.45, Kinodvor

aktualni, družbeno kritični *topical, socially critical*

Čistilci

The Cleaners

Režija **Hans Block, Moritz Riesewieck**

Nemčija, Brazilija, Nizozemska/Germany, Brazil, The Netherlands, 2017; 90' DCP

Prodaja/Sales: Gebrueder Beetz Filmproduktion; n.hoelzl@gebrueder-beetz.de

Svetovni splet postaja vse bolj neobvladljiv, vse bolj se porajajo moralni in etični imperativi, od tega, kaj objaviti in predvsem kaj z njega odstraniti. Video posnetki, forumske debate, vse bolj vplivni družabni mediji, vse te platforme postajajo legla nestrpnosti in odkrite sovražnosti. Nekdo vse te objave moderira in »čisti«. Ampak kdo so ti ljudje, ki morajo v nekaj sekundah presoditi o ustreznosti neke vsebine, fotografije ali posnetka? In kdo vodi kalifornijske tehnološke korporacije, ki so se do nedavnega distancirale od moralne odgovornosti? Avtorja odstirata izjemno kompleksen sodobni problem, ki postaja težko nadzorovan. Količina podatkov, ki je vsako minuto naložena na splet, je enormna, nepredstavljiva in kot najbolj ranljiva se izkazujejo najmanj razvita okolja, npr. jugovzhodna Azija, kjer v Mjanmaru ali Bangladešu etnične manjšine preganjajo tudi zavoljo produkcije lažnih novic, ki jih pomagata širiti priljubljena facebook in twitter.

»Naš poglobitveni cilj je bil spajati več plasti: svet politike, kjer se razpravlja o vprašanjih, povezanih z družabnimi mediji, osebne zgodbe naših protagonistov in globalni učinek njihovega dela. Drugi cilj je bil najti ravnovesje med temi svetovi in filmom. Med montažo se je ravnovesje prevešalo. Včasih se je zdelo, da izgubljam protagoniste in se osredotočamo samo na vprašanja družabnih medijev. Pri drugem grobem urejanju posnetkov smo se preveč posvetili temačnemu in osupljivemu svetu naših junakov. Obstaja trivialno vprašanje, ki ga pogosto ob različnih priložnostih zastavijo režiserjem: 'O čem govori vaš film?'« (Philipp Gromov, montažer)

Hans Block & Moritz Riesewieck – filmografija

Čistilci (The Cleaners, 2017)

16. 3. ob 18.45, Kosovelova dvorana

20. 3. ob 21.00, Kosovelova dvorana

Druga stran vsega

Druga strana svega

The Other Side of Everything

Režija **Mila Turajlić**

Srbija, Francija/Serbia, France, 2017; 100' DCP

Prodaja/Sales: Dribbling Pictures; info@dribblingpictures.com

Staro meščansko stanovanje v središču Beograda je bilo po drugi svetovni vojni, ob nacionalizaciji, razdeljeno na dva dela. Dvoje vrat je zapečatenih, na tej strani, kjer zdaj živi sedemdesetletna Srbijanka Turajlić, stoji pred njimi kavč, na drugi strani so omare njene

sosede, ki se v letih po razpadu Jugoslavije ni odselila. Mila Turajlić skozi zgodbo o razlaščenem stanovanju svoje mame, ki je bila rojena takoj po vojni, opiše zgodbo nekega časa in prostora, komunizem, ki Srbijanki kot univerzitetni profesorici ni bil naklonjen, obdobje razpada skupne države, dviga srbskega nacionalizma, Miloševića, revolucijo leta 2000 in ponovni dvig nacionalizma med volitvami leta 2015, ko je srbski narod izglasoval vzpon nekdanjega Miloševićevega ministra za informiranje. Film o moralni drži posameznika, ki se čuti dolžnega, da se odzove na družbene spremembe v kriznih obdobjih.

»O svoji državi želim govoriti z zelo osebnega stališča in iz zelo preciznega izhodišča – kraja, kjer prebivam. Bolj kot strmim v zaklenjena vrata, ki jih poznam že vse življenje, bolj ugotavljam, kako globok uvid v Srbijo lahko dobimo z razkrivanjem razdeljenih prostorov. Zgodba filma se zapleta spiralno: osebno raziskovanje razdvojenih prostorov razkriva družinsko kroniko, ki preraste v oris viharnih časov in navsezadnje potret države. Med spremljanjem zgodbe v stanovanju nam pogled skozi okna odstira Srbijo, kot jo v medijih redko uzremo.« (Mila Turajlić)

Mila Turajlić – filmografija

Cinema komunisto (2010)

14. 3. ob 19.30, Kosovelova dvorana

15. 3. ob 19.00, Kinodvor

Družba zastonj kosil

Free Lunch Society: Komm Komm Grundeinkommen

Free Lunch Society

Režija **Christian Tod**

Avstrija, Nemčija/Austria, Germany, 2017; 95' DCP

Prodaja/Sales: Outlook Filmsales; festival@outlookfilms.com

Dokumentarec o znova popularnih predlogih za uveljavitev t. i. univerzalnega temeljnega dohodka, o katerem prve ideje segajo v šestdeseta leta 20. stoletja, ko so zelo praktičen eksperiment izvajali na Aljaski, ki je zavoljo nepričakovanega odkritja nafte nenadoma obogatela, del impozantnih dohodkov pa v obliki rednih mesečnih rent razdeljevala med svoje prebivalce. Avtor se sprehaja med različnimi modeli, ki so se v ZDA in Evropi pojavljali zadnjega pol stoletja, konča pa v Namibiji, ki zadnja leta tovrstno prakso izvaja zavoljo dobičkonosne trgovine z diamanti. Do formalnopravne uresničitve v zahodnem svetu bo, kot kaže, minilo še nekaj časa, saj je stereotip o ljudeh, ki bi se ob tovrstni podpori polenili, globoko ukoreninjen predvsem pri odločevalcih, političnih elitah, ki bi obenem izgubile moč finančnega nadzora in izsiljevanja »raje«.

»Pred 25 leti sem prvič slišal pogovor, ki ima še danes vodilno vlogo v mojem življenju: bankirja, ki so ga konec 20. stoletja zamrznili s pomočjo kriogenske tehnologije, odtajajo na krovu vesoljske ladje Star Trek Enterprise. Ko ugotovi, da v 24. stoletju denar ne obstaja več, zbehan vpraša kapitana Picarda: 'Kaj bom počel? Kako bom živel?' Picard: 'To je 24. stoletje; materialne potrebe ne obstajajo več.' Bankir: 'Kaj nam potem predstavlja izziv?' Picard: 'Izziv, gospod Offenhouse, je samoizboljšanje, oplemenitenje nas samih. Uživajte v njem!« (Christian Tod)

Christian Tod – filmografija

Fatsy (2007); Es muss was geben (2010)

15. 3. ob 18.45, Kosovelova dvorana

17. 3. ob 19.30, Kosovelova dvorana

Morje morje

El mar la mar

Režija **J.P. Sniadecki, Joshua Bonnetta**

ZDA/USA, 2017; 94' DCP

Prodaja/Sales: Cinder Films; jpsniadecki@gmail.com

Perfektna obravnava večne teme ameriško-mehiških odnosov, ki v Trumpovih časih dobiva nove, tudi groteskne razsežnosti. Tematika migracij, ilegalnega prečkanja meje na Riu Grande in prek puščave Sonora še nikoli niso bili tako vizualno spektakularni in abstraktni. Sniadecki, zdaj že znameniti član kolektiva Sensory Ethography Laba s harvardske univerze, je skupaj z Bonnetto ustvaril serijo pomenljivih vinjet, ki so včasih povsem abstraktne, drugič podložene s pričevanji južnoameriških migrantov. Vizualno in zvočno ekspresivna obravnava družbenokritične teme.

»El Mar La Mar v španščini pomeni 'morje morje'. Mi puščavo enačimo z morjem, kot bi bili izgubljeni na njem. Govorimo lahko o signalih in zvočnih znakih – vendar je vse hrup, dokler znamenja ne razbereš. Zato nas je zanimalo, kako se ljudje znajdejo z navigacijo, kako razbirajo pokrajino. Ljudje brez dokumentov iz Hondurasa, Gvatemale, Mehike, Salvadorja, Ekvadorja ... ne prihajajo iz puščave, ravno tako kot mi ne. Torej smo vsi obstranci, kot izgubljeni na morju. Med snemanjem smo proučevali tudi položaj v Sredozemlju. Kako vsi ti begunci v želji po boljšem življenju umirajo v Sredozemlju – prav tako kot v puščavi.« (J. P. Sniadecki)

J. P. Sniadecki – filmografija (izbor)

People's Park (2012); Yumen (2013); Gurukulam (2014); Ministrstvo za železnice (The Iron Ministry, 2014)

Joshua Bonnetta – filmografija (izbor)

Long Shadows (2010); American Colour (2011); Remanence I - (Lost, Lost, Lost, Lost) (2013)

17. 3. ob 21.15, Kosovelova dvorana

19. 3. ob 21.15, Kosovelova dvorana

Razstavlja vec min

The Deminer

Režija **Hogir Hirori**

Švedska/Sweden, 2017; 83' DCP

Prodaja/Sales: Dogwoof; luke@dogwoof.com

Kdor je mislil, da je oskarjevska *Bombna misija* (The Hurt Locker) režiserke Kathryn Bigelow pretiravala z likom »samomorilskega« razstavljalca min na Bližnjem vzhodu, naj si pogleda ta dokumentarec, v katerem iraški specialist za bombe Fahir po padcu Sadamovega režima to počne vsakodnevno, strastno, zavzeto, skoraj brezbržno – in kljub dejstvu, da je oče osmih otrok. Če Fahir ne bi bil enako strasten amaterski filmar ali če s seboj ne bi nosil kamere, s katero upravljajo njegovi asistenti, verjetno tudi tega filma ne bi bilo. Avtorja iz kopice digitalnih virov, Fahirjeve »avdiovizualne knjižnice«, sestavita potenten in izjemno napet dokumentarni triler.

»Če se mi ne ponesreči, umrem samo jaz; če pa mi uspe, lahko rešim na stotine življenj.«
(polkovnik Fahir)

Hogir Hirori – filmografija

Victims of IS (2014); The Girl Who Saved My Life (2016)

16. 3. ob 21.15, Kosovelova dvorana

20. 3. ob 17.00, Kosovelova dvorana

miti, ikone, mediji

Ex Libris: Newyorška javna knjižnica

Ex Libris: The New York Public Library

Režija **Frederick Wiseman**

ZDA/USA, 2017; 197' DCP

Prodaja/Sales: Zipporah Film; info@zipporah.com

Newyorška javna knjižnica, na meji med javnim in zasebnim kapitalom, pod drobnogledom Fredericka Wisemana spregovori o Ameriki, ki nam je v času medijskega kričaštva in »kulture všečkov« največkrat prikrita. Režiserjeva prepoznavna obravnava ameriške institucije (in njenih 92 izpostav) osuplja predvsem s tem, kako poudarja pomen izobraževanja, slo po deljenju znanja, solidarnost do deprivilegiranih – v takšnem ali drugačnem smislu – in še posebej pripravljenost, da večino tega zagotavlja brezplačno. Če radi povemo, da New York ni »prava Amerika«, je *Ex Libris* najlepša potrditev tiste Amerike, ki jo v Trumpovem času preradi spregledamo, je portret izobražene, kultivirane in v dialogu povedne Amerike.

»Od nekdaj imam rad javne knjižnice, vanje zahajam v želji po znanju in odkritjih ter presenečenjih in spodbudi, ki jih ponujajo. Pred ustvarjanjem filma nisem poznal obsežnosti in raznovrstnosti newyorške javne knjižnice ter širokega razpona storitev, namenjenih vsem razredom, rasam ter narodnostim v matični enoti in 92 podružnicah. Pritegnile so me tudi brezmejnost arhivov in zbirk, pestrost programov ter iskrena in strastna zavzetost osebja pri svetovanju mdr. o študiju, štipendijah, jezikovnem in poslovnem izobraževanju vsakomur, ki prosi za pomoč.« (Frederick Wiseman)

Frederick Wiseman – filmografija (izbor/selection)

Titicutske norčije/Titicut Follies (1967), Zakon in red/Law & Order (1969), Socialna podpora/Welfare (1975), Belfast, Maine (1999), Nasilje v družini/Domestic Violence (2001), Berkeley/At Berkeley (2013)

18. 3. ob 11.00, Kinodvor

Najbolj oddaljen

The Farthest

Režija **Emer Reynolds**

Irska/Ireland, 2017; 121' DCP

Prodaja/Sales: Crossing the Line Productions; siobhanward@ctlfilms.com

Nasa je avgusta 1977, štiri dni po Elvisovi smrti, v vesolje poslala sondo Voyager-2, ki ji je nekaj tednov pozneje sledil še Voyager-1. Namen? Poblize raziskati vesolje in planete našega osončja ter – s časom – odkriti meje našega osončja ... in morebitne civilizacije onstran dojemanja. Avtorica s pomočjo vseh ključnih sodelavcev pri razvoju projekta osvetli najbrž največji dosežek človeštva; obe sondi sta med drugim s seboj ponesli zlati plošči s shranjenimi glasbenimi posnetki, podatki o dosežkih človeške civilizacije in pozdravnimi govori v več kot petdesetih jezikih. Voyager-2 je medtem že zapustil naš sončni sistem in zdaj pluje v neznano.

»Podali smo se na iskanje odličnih pripovedovalcev in zanimivih oseb, da bi občinstvu omogočili neposreden vpogled. Želeli smo, da gledalci spoznajo zasebno zgodbo o občutkih ljudi na robu tega neverjetnega razvoja in odkritja. Hoteli smo, da o tem ogromnem znanstvenem dosežku pripovedujejo iskreno, čustveno. Osupljivo je poslušati ljudi, ki so sodelovali pri sondi Voyager, večinoma v sedemdesetih in osemdesetih, med pripovedovanjem svoje zgodbe kot navdušeni otroci, s ponosom in spoštovanjem. Zaradi tega je film edinstven, znanstveno radovednost slavimo v vsem njenem veličastju.« (Emer Reynolds)

Emer Reynolds – filmografija (izbor/selection)

Three Men Go to War (2012); Here Was Cuba (2013)

17. 3. ob 18.45, Kinodvor

18. 3. ob 16.30, Kosovelova dvorana

V napeti sedanjosti

No Intenso Agora

In the Intense Now

Režija **Joao Moreira Salles**

Brazilijska/Brazil, 2017; 127' DCP

Prodaja/Sales: Video Filmes; fernanda@videofilmes.com.br

Zelo impresiven in zelo osebni dokumentarec na temo nasilnih družbenih sprememb v drugi polovici šestdesetih let 20. stoletja. Salles je našel domače 8mm filmčke svoje mame, ki je leta 1966, v prvem letu Maove kulturne revolucije, obiskala Kitajsko. Najdba posnetkov in vrnitev v lastno mladost Sallesu odpreta poetično-analitični hudournik vzporednih političnih pretresov, ki so se po svetu dogajali okrog leta 1968. Dokumentarec ni toliko posvečen vojaškemu udaru v Braziliji leta 1964, temveč precej bolj praški pomladi in sovjetski okupaciji Češkoslovaške avgusta '68 ter še posebej maju '68, ki je pretresel Francijo. Prav v kontekstu majskih dogodkov je Salles najbolj navdahnjen in tudi zgovoren, iz naftalina potegne ideološkega vodjo študentov Daniela Cohna-Bendita, mladeniča bistrih in provokativnih misli, ki mu je bilo jasno, da revolucija nima prihodnosti ter da se bodo kmalu vsi – z njim vred – prodali in prilagodili.

»Leta 1966, med obiskom Kitajske, je moja mama na film posnela svoje vtise o deželi in njenih ljudeh. Štirideset let pozneje sem gradivo odkril in se odločil podobe svoje navdušene matere opremiti s citati vtisov italijanskega pisca Alberta Moravie, ki je prav tako potoval po Kitajski in od blizu opazoval maoistično politiko. Materino potovanje med prvim letom kulturne revolucije je izhodišče za raziskovanje drugih družb med prevrati šestdesetih let.«
(Joao Moreira Salles)

Joao Moreira Salles – filmografija (izbor/selection)

China, o Império do Centro (1987); América (1989); Futebol (1998); Notícias de uma Guerra Particular (1999); Santiago (2007)

17. 3. ob 16.30, Kosovelova dvorana

21. 3. ob 21.00, Kinodvor

intimni in globalni portreti

Čez bolečinski prag

Over the Limit

Režija **Marta Prus**

Poljska, Nemčija, Finska/Poland, Germany, Finland, 2017; 74' DCP

Prodaja/Sales: Outlook Filmsales; festival@outlookfilms.com

»Ti nisi človeško bitje, temveč športnica,« zavpije dvajsetletni Margariti, kandidatki za olimpijsko ekipo v ritmični gimnastiki, njena trenerka in selektorica ruske reprezentance. Režiserka v dobri uri prikaže kri, solze in znoj ruskega trenerskega sistema, ki od športnikov zahteva prestopanje tako bolečinskega kot čustvenega praga. Margarita na videz vse počne popolno, njen »problem« je psihološki, kot kriči nemalokrat žaljiva selektorica, ki nima razumevanja za njene družinske težave, saj se njen oče bori s hudo boleznijo. Cilj je samo en, najprej državni selekcijski proces in potem – če bo Margerita, ki je vseskozi na robu solz ter čustvenega in fizičnega zloma, izbrana – olimpijske igre.

»Pritegnil me je skriti svet ruske ritmične gimnastike in želela sem videti, kaj je za obličjem najboljše ekipe na svetu. Želela sem odkriti, kako se telovadec počuti v tem okolju. Z Rito me povezuje sorodnost, da se ne spominjava bolečin, ki spremljajo prizadevanje. Med petletnim procesom je bilo veliko izzivov in ovir. Od čakanja na odobritev Irine Viner, prek oblikovanja

razmerja z Rito, produkcijske težave, do mojih osebnih omejitev, ki sem jih morala večkrat preseči.« (Marta Prus)

Marta Prus – filmografija

Vakha and Magomed (2010); Eighteenth Birthday (2012); Next to Me (2014); Teen Mom Poland (2014); Talk to Me (2015)

16. 3. ob 17.00, Kosovelova dvorana

18. 3. ob 19.30, Kosovelova dvorana

My Way 50 – Med iskanim in najdenim svetom

My Way 50

Režija **Maja Weiss**

Slovenija /Slovenia, 2018; 83' DCP

Prodaja/Sales: Zavod Maja Weiss; maja.film@gmail.com

Maja Weiss v prvi osebi, vedno angažirana, v iskanju resnice ... in filmskih projektov, s katerimi je od nekdaj izpostavljala zamolčano, nevidno, nezaželeno. V filmih se je ukvarjala s Černobilom, Nubami, Darfurjem, vojno za vodo, žrtvami totalitarnih režimov, ostanki nekdanje skupne države, delavskim razredom, nacionalizmom, ksenofobijo, tudi z begunci – daleč pred begunskim valom. Obenem si je ustvarila družinsko okolje, ki deluje kot neke vrste zadruha in vztraja kljub sodobnemu antikulturniškem ozračju.

»in ljudje so jokali / dol z njimi, ki nadvladujejo z orožjem / odstrani njih, ki nas spreminjajo v sužnje / ljudje s spremenjenimi genetskimi zasnovami (življenja) / ? / so jokali / s o j o k a l i / P L O Č E V I N A S T E S O L Z E«

(odlomek iz pesmi Nič ni novega Maje Weiss, 1983, zbirka Tako se kolne začetek)

Maja Weiss – filmografija (izbor/selection)

Fant, pobratim smrti (1992); Foto film 2001 (1996); Adrian (1998); Cesta bratstva in enotnosti (1999); Nuba, čisti ljudje (2000); Varuh meje (2002); Odkrivanje skritega spomina Angele Vode (2011); Banditen-kinder (2014)

20. 3. ob 19.00, Slovenska kinoteka

Najgrši avto na svetu

Najbrzydszy Samochód Swiata

The Ugliest Car

Režija/By **Grzegorz Szczepaniak**

Poljska/Poland, 2017; 48' DCP

Prodaja/Sales: Deckert; info@deckert-distribution.com

Komični in melanholični dokumentarec o Bogdanu, 70-letnem večkratnem prejemniku pokala za »najgrši avto« na Poljskem, lastniku petdeset let starega wartburga, ki še komaj stoji

skupaj. Zdaj se obubožani in postarani ekscentrik s svojo 94-letno mamo odpravi v Nemčijo, da bi obiskala tovarno, kjer je med drugo svetovno vojno kot interniranka prisilno delala pod nacističnim režimom. Bo razpadajoča kripa zdržala pot? Seveda bo, ampak to ni samo dokumentarec o mobilni podrtiji, temveč o posebnem razmerju med mamo in sinom.

Grzegorz Szczepaniak – filmografija (izbor/selection)

Slimaki (2015)

21. 3. ob 19.30, Kosovelova dvorana

Peter vs. Harry

Peter vs. Harry

Režija **Ida Weiss**

Slovenija/Slovenia, 2017; 60' DCP

Prodaja/Sales: Bela film; ida@belafilm.si

Portret nemško-slovenskega ustvarjalca, glasbenika, snemalca, scenarista in režiserja Petra Braatza, ki se včasih imenuje tudi Harry Rag, čeprav ni prepričan, kaj »harry rag« (onstran naslova uspešnice skupine The Kinks) pomeni. Braatz, ki je kot pevec skupine S.Y.P.H. vzniknil znotraj nemške pankerske scene poznih sedemdesetih in osemdesetih let, je predvsem dokumentarist, čigar dela so bila nemalokrat nerazumljena in zavračana; o njegovem delu in življenju pred kamero spregovorijo sodelavci in prijatelji, pa tudi družinski člani in somišljeniki.

»Peter/Harry je pripovednik, radovednež, duhovitež, navdušenec, prijatelj, večni otrok. Pankersko zloben, a nič ciničen in predvsem človek, ki čuti neizmerno potrebo, da se izraža skozi različne medije. Šaman, kot pravi Tomo Križnar, in inspiracija, ki me je opogumila, da prvič zrežiram majhen portret ter v njem odškrtnem delček celovitega umetnika z velikim opusom in premajhnim priznanjem.« (Ida Weiss)

Ida Weiss – filmografija

Peter vs. Harry (2018)

20. 3. ob 21.00, Slovenska kinoteka

Sladki nič

Slatko od ništa

In Praise of Nothing

Režija **Boris Mitić**

Srbija/Serbia, 2017; 78' DCP

Prodaja/Sales: Dribbling Pictures; info@dribblingpictures.com

Satirični dokumentarec na temo »niča,« v katerem je pojem »niča« postavljen kar v glavno vlogo, njegovo vlogo pa režiser poveže s humanistično klasiko *Hvalnica norosti* Erazma

Rotterdamskega iz leta 1513, v kateri se je Norost odpravila na pot okrog sveta in zagovarjala tezo, da je pametneje biti nor kot pameten. Petsto let pozneje nekaj podobnega počne Mitićev »Nič«, ki na poti okrog sveta kot neke vrste prerok razlaga, kako ga ljudje napačno dojemajo in kako je treba »nič« na novo osmisliti. Film s simpatičnim izhodiščem in nemalokrat prepotrebno sarkastičnim podtonom je bil tudi ambiciozen produkcijski zalogaj; za režiserja je vizualno gradivo z vsega sveta prispevalo več kot šestdeset različnih snemalcev, medtem ko podobe in besedilo povezuje burkasti glas pripovedovalca Iggyja Popa.

»Sodobni dokumentarci so postali ujeti v zanko dobrih namenov, omejeni na napihnjene, pogosto zmanipulirane izseke iz življenja ali pokroviteljsko moraliziranje v imenu nekega višjega ideala ali vrednot, ki v resnici ne obstajajo, vsaj ne v trajnostnih količinah. Tudi ustreznih diskurzov ni, naj bodo konservativni, liberalni, katastrofalni ali idealistični, ki bi lahko ponudili prepotrebno epistemološko tolažbo. Zatorej to preizpraševanje Niča, veličastnega in strašljivega, bližnjega in oddaljenega, sirote vseh. Niča kot stalne možnosti novega začetka, Niča kot postideološke deflacije, Niča kot filmskega odgovora na vse, za kar si tako brezglavo prizadevamo.« (Boris Mitić)

Boris Mitić – filmografija

Lijepa Dyana (2003); Unmik Titanik (2004); Nasvidenje, kako ste? (Dovidjenja, kako ste?, 2009)

15. 3. ob 16.45, Kosovelova dvorana

16. 3. ob 21.00, Kinodvor

posvečeno

Laila Pakalnina

»No action, no heroes« portret Laile Pakalnine

Pred nami se napoveduje retrospektiva ene najbolj plodnih filmskih avtoric vzhodne Evrope, Laile Pakalnine, katere filmografijo bi lahko povzela kar z njenim lastnim motom »*No action, no heroes*« (ni akcije, ni junakov), s katerim je leta 2004 na festivalu v Cannesu oglaševala svoj film *Avtobus* (The bus, Buss, 2004). Del njene filmografije smo pri nas videli že leta 2014 v Gorici, ob podelitvi nagrade Darka Bratine ali poklon viziji; Kinoatelj je od 1999 vsako leto podeljuje avtorjem, ki estetske vrednote dopolnjujejo s posebno pozornostjo do zgodovinskega in družbenega okolja ter se zavzemajo za medkulturno komunikacijo. Nato je na Festivalu Kino Otok, dve leti pozneje, predstavljala svoj film *Zora* (Dawn; Ausma, 2015). Preostali del filmografije bo prikazan v okviru letošnjega Festivala dokumentarnega filma, ki obsega celotno njeno ustvarjalno obdobje, od prvega, še študentskega filma *Perilo* (The linen; Vela, 1991), do pravkar končanega *Živjo, konj* (Hello Horse; Zirdzin, hallo!, 2017). Danes 55-letna latvijska režiserka dokumentarnih in igranih filmov je bila rojena, vzgojena in formirana v Sovjetski zvezi. Najprej na področju televizijskega novinarstva na moskovski univerzi, nato filmske režije na najstarejši filmski šoli na svetu, moskovskem VGIK (Gerasimov inštitut za filmske študije, na katerem so, med drugimi, v preteklosti predavali Lev Kulešov, Vsevolod Pudovkin in njen sonarodnjak Sergej Eisenstein). Tam je bila, kot

rada pove, deležna koristnih lekcij poniževanja in nenehnega tlačenja v nič, kar ji je pozneje pomagalo preživeti številne filmske okoliščine.

Diplomirala je ob latvijski neodvisnosti od Sovjetske zveze, ko se je Latvija osvobodila velikega gospodarja, takrat kot mi Jugoslavije, leta 1991, da bi, prav tako kot mi, postala dežela z dvema milijonoma prebivalcev, čeprav na trikrat večji površini, s svojim lastnim, prav tako majhnim jezikom in še manjšim filmskim trgom. V okoliščinah, v katere se je vrnila po končani univerzi, je začela razvijati svojo družbeno kritiko z značilnim, izrazito avtorskim pristopom. Med liričnostjo, grotesknostjo in dramo absurda z ostrim občutkom za humor postavi neodvisnost in majhnost za osrednji temi vseh njenih nadaljnjih filmov. Ob prepletu lahkotne vsebine z njeno globino razkriva kompleksen, a običajnemu človeku dostopen svet. Trivialnemu se izogiba z ironijo in poezijo, kar številne spomni na Jacquesa Tatija, medtem ko zase pravi, da se le prepušča vplivom klasičnega ruskega filma in svoje filme občasno posname v črno-beli tehniki, ki se ji pod nobenimi pogoji ne želi odreči.

Temelječ na strogih notranjih pravilih (statična kamera, stilizirano in pomenljivo kadriranje), glavnega poudarka v filmu ne namenja besedam, temveč ozračju, gesti in ustvarjalni uporabi zvoka. Da bi se izognila glasu pripovedovalca, ki informira, pojasnjuje, je vsak njen projekt proces, da bi prišla do posnetega gradiva, ki ta glas nadomesti. Nikoli se ne pretvarja ali skriva za t. i. nevidno kamero. Najraje snema v ekipi treh ljudi, ob snemalcu oz. direktorju fotografije (najpogosteje se je pri njej v tej vlogi znašel Gints Berzinsa) in snemalcu zvoka pa sama prevzame vlogo stojala, kot se je enkrat izrazila. Edini mogoči način avtonomnega ustvarjanja za režiserje je, da nastopajo tudi v vlogi direktorja fotografije, torej tistega, ki čaka, riše s kamero in s svetlobo, ter montažerja.

Prizna, da ni racionalna filmska ustvarjalka. Večinoma se loti projektov samoiniciativno in ne po naročilu, kot je to običajno za televizijo. Brez vnaprej zagotovljenih finančnih sredstev, kar je danes že skoraj običajna praksa večine sodobnih dokumentaristov, se spušča v nepredvidljive avanture, ki jo pripeljejo do scenarija šele na samem koncu. Pa ji kljub vsemu uspe vzdrževati kondicijo s filmi, ki jih nacionalni filmski fond težko podpre. V svoji preiščeni nekoherentnosti je režirala in producirala več kot trideset kratkih, srednjemetražnih in celovečernih filmov, ki so se uvrstili na takorekoč vse pomembne evropske filmske festivale: Cannes, Benetke, Berlinale, Locarno, Karlovy Vary, Rim in Visions du reel v Nyonu. O sami dolžini filma pravi: *»Film je film (ne glede na to, ali je kratek, srednje dolžine, celovečerni, dokumentarni, igrani): proces in produkcijske metode so lahko različne, zagotovo pa ne odnos, ki je en sam – čeprav se nenehno razvija.«*

Sabina Đogić

1. sklop

Intimno (82')

14. 3. ob 20.00, Slovenska kinoteka

Perilo

Vela

Linen

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 1991; 10' 35mm

Prvi film Laile Pakalnine; po njenih besedah je želela posneti film o življenju, zato je morala pokazati smrt. Ampak ni želela prikazovati umirajočih ljudi, zato je film postavila v okolje otroške bolnišnice, kjer spremljamo vsakdanjo rutino voznika tovornjaka, ki tja pripelje svežo posteljino in perilo, ter ženske, ki metodično sortirajo in urejajo rjuhe. Otroci so prikazani z razdalje, npr. skozi okenske šipe, a je mogoče čutiti njihovo utesnjenost.

Pošta

Posts

The Mail

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 1996; 21' 35mm

Kratek, poetičen, črno-bel dokumentarec o poštarici na podeželju. Čeprav je (morda) glavna protagonistka, se film bolj posveča ljudem, ki pošto prejemajo, ter vsakdanjemu monotonemu vaškemu utripu.

Trije moški in ribnik

Par dzimteniti

Three Men and a Fish Pond

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2008; 51' Beta

Portret miniaturne moške skupnosti ob ribniku nekje na latvijskem podeželju, življenja v sozvočju z naravo, brsteče obvodne flore in favne, toda tudi vseprisotnih strelcev iz pušk. Očitno je, da trije moški srednjih let živijo od tega, kar ulovijo v bližji okolici. Mala impresija načina življenja, ki se zdi v »naprednejšem« svetu nepredstavljivo.

2. sklop

Sosedje (110')

15. 3. ob 17.00, Slovenska kinoteka

Brod

Pramis

The Ferry

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 1994; 16' 35mm

Poetičen kratki dokumentarec o brisanju (in vzpostavljanju) meja. Med vasicama Druja v Belorusiji in Piedruja v Latviji se vije reka, ki ju je desetletja povezoval brod. Prevažal je

živino, ljudi, motorje in avtomobile, v vseh vremenskih pogojih. Potem so se na začetku devetdesetih let, ko je Sovjetska zveza začela razpadati, tam pojavili vojaki ...

Avtobus

Buss

The Bus

Režija Laila Pakalnina

Estonija, Litva, Latvija, Finska/Estonia, Lithuania, Latvia, Finland, 2004; 56' Beta

Avtobus Talin-Kaliningrad v eni noči prečka tri meje: med Estonijo in Latvijo, med Latvijo in Litvo ter med Litvo in Rusijo. Potniki morajo imeti s sabo štiri različne valute, da med potovanjem lahko plačajo stranišče ali si kupijo sendviče. V Sovjetski zvezi na tem območju ni bilo graničarjev. Danes, po vstopu baltskih držav v Evropsko unijo, se je zgodovina spet spremenila. Film o potovanju in posledicah družbenih sprememb.

Živjo, Rasma!

Hei, Rasma!

Hi, Rasma!

Režija Laila Pakalnina

Estonija/Estonia, 2015; 38' DCP

Komični dokumentarec je zasnovan na predpostavki, da sosed vedno živi bolje od vas. Latvijci so denimo prepričani, da gre Estoncem bolje kot njim, sploh tistim, ki živijo na severu, v bližini otoka Mohni, kjer se je leta 1941 potopila latvijska trgovska ladja Rasma, ki naj bi prevažala kolesa in šivalne stroje. Ali obstaja povezava med njihovo blaginjo ter šivalnimi stroji in kolesi, ki jim jih res ne primanjkuje?

3. sklop

Družba (79')

16. 3. ob 19.00, Slovenska kinoteka

Papa Gena

Papa Gena

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2002; 11' HD

Film, ki ga je Pakalnina ustvarila za beneški bienale 2001, je njeno verjetno najbolj strukturno strogo in vnaprej premišljeno delo. Princip je vedno isti, v urbanem prostoru vidimo ljudi, ki s slušalkami na ušesih stojijo pred njeno kamero. Najprej opazujemo njihove odzive na glasbo, ki jo poslušajo; ko si snamejo slušalke, lahko v Mozartovi *Čarobni piščali* vsakič za hip uživamo tudi gledalci. Če v sodobnem, hitro tekočem in histeričnem svetu lahko človeka kdo ustavi ter ga pred kamero za hip umiri in ponese v drugo stanje, potem je to Mozart.

Sanjska dežela

Leiputrija

Dream Land

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2004; 36' 35mm

»Portret« smetišča ob stoječi vodi sredi Latvije. Človek bi mislil, da so smetišča, ki se jim vsi izogibamo, mrtva območja neuporabne umazanije, toda film Pakalnine pokaže, da v resnici vrvijo od življenja. Med gorami plastike in drugih smeti živi več sto vrst ptic, plazilcev, malih sesalcev, dvoživk in glodavcev. Žalosten portret življenja v neživljenjskem okolju.

Na Rubiksovi poti

Pa Rubika Celu

On Rubiks' Road

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2010; 30' DCP

Dokumentarec o sprehajalni in rekreativni poti, ki so jo v Latviji zgradili v osemdesetih letih in poimenovali po Alfredsu Rubiksu, tedanjem vodji komunistične partije, zagretem nasprotniku osamosvojitve z začetka devetdesetih in pozneje izvoljenem predstavniku v Evropskem parlamentu. Pot danes za silo kljubuje zobu časa, uporabljajo jo predvsem rekreativci, po navdihu pa tudi motoristi in avtomobilisti.

Kratki film o življenju

Isfilma par dzivi

Short Film About Life

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2014; 2' DCP

Briljantna miniatūra o »življenju,« ki ga za moške predstavlja nogometna igra. Statični prizor kaže skupino nogometašev na nekem podeželskem igrišču, ki na sredini igrišča – objeti, očitno v velikem pričakovanju – spremljajo izvajanje kazenskega strela kolega zunaj kadra. Jih čaka slava ali obup?

4. sklop

Portreti (79')

17. 3. ob 17.00, Slovenska kinoteka

Teodor

Teodors

Theodore

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2006; 29' HD

Portret postaranega naslovnega junaka iz latvijske province, ki se vsak dan, brez izjeme, s kolesom pelje do bližnje avtobusne postaje in tam poseda. Ter pije pivo. Občasno malo komentira dogajanje z naključnimi čakajočimi, sicer pa se drži zase.

33 Božičkovih živali

33 Zveri Ziemassvetku Vecitim

33 Animals of Santa Claus

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2011; 50' HD

Božiček iz naslova je Livia, ostarela gospa, ki živi v sivih blokih iz sovjetskih časov. Njeno stanovanje je živalski vrt v malem; z njo živi še sedem psov, šest mačk, dva zajca, vrana, golob, činčila, nekaj hrčkov in rib. Za nekatere ljudi je Livia čudna, drugačna, za druge pa preprosto radodarna – predvsem do živali in otrok, za katere se v zimskem času preobleče v Božička. Film o dobroti in prijaznosti, pa tudi o trenutkih miru, ki se v lahko hipu spremenijo v kaos.

5. sklop

Absurdi (80')

18. 3. ob 19.00, Slovenska kinoteka

Sneg

Sniegs

Snow Crazy

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2012; 34' HD

Popularna latvijska ljudska pesem se začne z verzom *Na visoki planini sem pel*. Ironija vsega je, da Latvija nima gora, najvišja točka v državi je 311 metrov nad morjem! O katerem kraju torej Latvijci prepevajo? Z gotovostjo lahko rečemo, da je to tam, kjer smučajo. Narod, obseden s smuko, je sposoben ustvariti smučišče iz javnega parka ali najmanjšega naklona. Ljudje smučajo iz svojih streh, poleti zasnežijo ravnino in se pustijo vleči z mopedom ...

Slap

Rumba

Waterfall

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2016; 20' DCP

Latvijci in njihova krajina so polni kontradiktornosti, kar je pokazal še režiserkin film Sneg, ki je predstavil narodno obsedenost s smučanjem – kljub dejstvu, da Latvija nima omembe visoke vzpetine. Zdaj se njihova navdušenost z vertikalnostjo kaže še v tem filmu, ki prikazuje slap Venta, ki je uradno najširši evropski slap ... čeprav, kot vemo, Latvija ne premore resne vzpetine. Film o podeželskem turističnem utripu, kjer si obiskovalci slapu dajejo duša s kopanjem in nastavljanju fotografskim objektivom.

Živjo, konj!

Zirdziņ, hallo!

Hello, Horse!

Režija **Laila Pakalnina**

Latvija/Latvia, 2017; 25' DCP

Prodaja/Sales: Hargla Company; laila.pakalnina@inbox.lv

Igriv dokumentarec o vsem, kar se spreminja, čeprav ostaja enako. Ali drugače, o vsem, kar ostaja enako, medtem ko se spreminja. Pakalnina s kamero obiskuje podeželske kraje; ne enkrat, temveč večkrat, ob različnih letnih časih in ob različnih urah dneva. Nastane film o spreminjajoči se, a vendarle vedno isti krajini.

[spremljevalni program](#)

Od SR, 14., do PO, 19. marca

Dvorana E6

Nori na dokumentarni film

MAF – Mad About Film

Seminar za mlade

Zavod za uveljavljanje vizualne kulture Vizo s programom Mad About Film (MAF) mladim omogoča, da se o filmu in filmskem neformalno kakovostno izobrazijo. Na tokratnem, že 15. seminarju MAF bomo mladim ponudili delavnico filmske kritike, ki jo bo vodil filmski kritik in novinar Žiga Brdnik.

Vse napisane filmske kritike bodo objavljene na spletni strani www.madaboutfilm.si, širši javnosti pa jih bomo predstavili zadnji dan seminarja.

19. 3. ob 18.30: **Predstavitev rezultatov**

Prijave do 10. marca in podrobnejše informacije

www.madaboutfilm.si

ČE, 15., in PE, 16. marca

Motovilin strokovni MEDIA seminar

Motovila, center za spodbujanje sodelovanja v kulturnih in ustvarjalnih sektorjih, v okviru katerega deluje Center Ustvarjalna Evropa v Sloveniji, tudi letos za izkušene filmske producente, obetavne ustvarjalce, študente in ljubitelje dokumentarnega filma prireja dvodnevni strokovni program, s katerim domače ustvarjalce spodbuja k upoštevanju evropskih smernic pri razvoju avdiovizualnih del in izkoriščanju mednarodnih priložnosti, predvsem znotraj podprograma MEDIA Ustvarjalne Evrope.

Hanka Kastelicová in Kristiina Pervilä Andersson, priznani gostji, evropski strokovnjakinji z dolgoletnimi izkušnjami in številnimi mednarodnimi dosežki v dokumentaristiki, bosta vsaka iz svojega zornega kota spregovorili o skrivnostih ustvarjanja uspešnega dokumentarnega filma.

ČE, 15. marca, ob 15. uri
Klub Lili Novy

Skrivnosti uspešnega dokumentarnega filma Odločevalski vidik

Hanka Kastelicová, izvršna urednica dokumentarne produkcije HBO Europe, kot odločevalka stoji za številnimi nedavnimi priznanji evropskim dokumentarnim filmom na prestižnih festivalih (Evropske filmske nagrade, IDFA, Berlinale ...). Kaj vse je torej potrebno za mednarodno uspešen dokumentarni film in kako HBO Europe k temu prispeva kot koproducent? Predavanje bo obravnavalo vse pomembne segmente dokumentarne produkcije, obenem pa bo prav posebna spodbuda za domače ustvarjalce. Njihovo produkcijsko in ustvarjalno okolje predavateljica namreč pozna tudi iz lastnih izkušenj: tudi sama je bila več kot 25 let režiserka in producentka na RTV Slovenija.

PE, 16. marca, ob 10.30
Zaprta filmski projekciji, Kosovelova dvorana
Predavanje, Klub Lili Novy

Skrivnosti uspešnega dokumentarnega filma Producentki vidik

Kristiina Pervilä Andersson, mednarodno uspešna neodvisna producentka iz finske produkcijske hiše Millennium Film in svetovalka na evropskih programih usposabljanja (EURODOC, EDN), bo ob primerih dveh dokumentarnih filmov iz lastne produkcije podala poglobljen primerjalni vpogled v ozadje nastajanja uspešnega dokumentarnega filma z ene strani in neuspešnega z druge. V filmih s podobno okoljevarstveno tematiko *Recepies For Disaster* (2008) in *Little Yellow Boots* (2017) režiserja Johna Websterja pristopa povsem drugače, ustvarjalno in produkcijsko, kar povzroči različne učinke na njun mednarodni domet.

Prijave do 8. marca
info@ced-slovenia.eu

Več informacij
www.ced-slovenia.eu

TO, 20. marca, ob 15. uri
Klub Lili Novy, vstop prost

Ženske v filmskem sektorju: vprašanje spola

Okrogla miza

Svet Evrope si od leta 2010 aktivno prizadeva za načelo vključevanja enakosti spolov z različnimi pobudami in ozaveščanjem, katerih dosežek so v Svetu ministrov 27. septembra 2017 sprejeta Priporočila o enakosti spolov v avdiovizualnem sektorju. Evropskim pobudam so sledile nacionalne, predvsem v okviru filmskih inštitutov, ki enakost spolov naslavljajo v okviru ozaveščanja, spodbud, povečanja vidnosti filmskih ustvarjalcev ter spremljanja stanja in statističnih podatkov na tem področju. Slovenski filmski center se je letos tem pobudam odločil dejavnije pridružiti in bo za uvod v okroglo mizo predstavil izsledke študije Prisotnost žensk v slovenskem filmskem sektorju: enakost spolov, ki jo pripravlja v sodelovanju z raziskovalko Nike Gričar; predstavitev omogoča vpogled v zastopanost filmskih ustvarjalcev po spolu za obdobje 2010–17. Na posvetu bodo gosti v mednarodni zasedbi komentirali izsledke raziskave in skušali odgovoriti na vprašanje, kam v smeri uravnoveženega filmskega pogleda naj se razvija slovenski film.

V sodelovanju s Slovenskim filmskim centrom, javno agencijo RS

Po strokovnem srečanju priporočamo ogled dokumentarnih filmov My Way 50 Maje Weiss (ob 19.) in Peter vs. Harry Ide Weiss (ob 21. uri) v Slovenski kinoteki.

Od SR, 14. marca
Kinodvor. Galerija

Desetletje dokumentarcev v Kinodvoru

Razstava fotografij z dogodkov v mestnem kinu

Avtorji fotografij: Urška Boljkovac, Miha Fras, Katja Goljat, Matjaž Ličer, Domen Pal, Matjaž Ruš, Nada Žgank

mednarodna žirija

Nagrada Amnesty International Slovenije za najboljši film na temo človekovih pravic (sklop Tekmovalni filmi)

Dejan Babosek

Slovenski režiser, scenarist in producent. Rojen 1976 na Ptuj. O filmski režiji se je izobraževal na filmskih delavnicah. Naprej je svojo kreativno delo usmeril v režijo glasbenih spotov in oglasov ter osnoval lastno produkcijsko hišo Narayan Production. Poleg komercialnih projektov pa se je kmalu posvetil še filmski produkciji. Leta 2013 je premierno

prikazal celovečerni filmski prvenec Izhod. Kmalu zatem se je usmeril k bolj družbeno angažiranim filmom. V letu 2016 je izdelal kratki igrani film Strah in z njim zasnoval kampanjo ozaveščanja proti rasizmu, fašizmu in ksenofobiji. S projekcijami filma in okroglimi mizami je gostoval po številnih slovenskih kinematografih, mladinskih centrih in srednjih šolah ter film prikazal na številnih festivalih doma in v tujini. Septembra 2017 je premiero doživel igrano-dokumentarni film V imenu resnice. Na Festivalu slovenskega filma v Portorožu pa je prikazal drugi celovečerni igrani film Ksana. Trenutno pripravlja dokumentarni film Pravični in celovečerno različico kratkega filma Strah.

Bill Shipsey

Aktivist za človekove pravice, umetniški producent in promotor, odvetnik in ustanovitelj Art for Amnesty – globalnega programa Amnesty International za povezovanje umetnosti in človekovih pravic. Amnesty se je pridružil konec leta 1970, kot ustanovitelj Art for Amnesty pa je v umetniških projektih v podporo Amnesty združil številne svetovno znane umetnike s področij glasbe, književnosti, filma in likovne umetnosti. Je tudi pobudnik nagrade *Amnesty Ambassador of Conscience* (ambasador vesti), ki jo podeljujejo od 2003. Od 2012 so na njegovo pobudo postavili 12 spominskih tapiserij, je tudi ključni pri promociji in postavljanju spominskih klopi, posvečenih Vaclavu Havlu, kakršna bo v Ljubljani od marca 2018. Shipsey je po izobrazbi odvetnik in je Amnesty International zastopal na Sodišču Evropske unije. Kot svetovalec pomaga tudi številnim drugim organizacijam za človekove pravice, ki se pri promociji človekovih pravic želijo povezovati z umetniki.

Ula Furlan

Človek strasti in spontanosti, smeh vsega zobovja in mogočnih decibelov, ljubiteljica poglobljenih razmislekov, iskrivega humorja in žmohtne pisane besede. Rada ima rada in rada je marana. Je tudi diplomirana komunikologinja, televizijska novinarka, igralka in spletna kolumnistka.

Filmski ustvarjalci na 20. festivalu dokumentarnega filma

Laila Pakalina	retrospektiva	režiserka	od 14. 3. do 18. 3.
Mila Turajlić	Druga stran vsega	režiserka	14. 3.
Srbijanka Turajlić	Druga stran vsega	nastopajoča	14. in 15. 3.
Hanka Kastelicova	Druga stran vsega	producentka	14. in 15. 3.
Dominik Tschütscher	Pogovorni krožek	producent	19. 3.
Boris Mitić	Sladki nič	režiser	15. 3.
Maja Weiss	My Way 50 – Med iskanim in najdenim svetom	režiserka	
Ida Weiss	Peter vs. Harry	režiserka	

Cene vstopnic 5'30, 4'50* EUR

10-odstotni popust ob hkratnem nakupu petih in 20-odstotni ob nakupu desetih vstopnic

* za mlajše od 25 in starejše od 65 let ter upokoјence

generalni pokrovitelj festivala

AUTOMATIC SERVIS

partnerji festivala

Kinoteka

Kinodvor

Amnesty International Slovenija

medijski pokrovitelj

Delo

V sodelovanju

Irska ambasada

MMC RTV Slovenija

S podporo

TAM-TAM d.o.o.

Novinarske akreditacije

Prosimo, da vloge oddate na spletni strani www.fdf.si najpozneje do četrтка, 8. marca 2018.
Obvestilo o odobreni akreditaciji boste prejeli v ponedeljek, 12. marca 2018.

Dodatne informacije: Janina Pintar **T** (01) 2417 146 **E** janina.pintar@cd-cc.si
